

Alexandr Dugin o hledání „půlnočního slunce“

O radikálním subjektu lze mluvit v různých souvislostech. Je to koncept otevřený různým kontextům. Půlnoční slunce, jako všechny symboly, může mít různá vysvětlení. Půlnoční slunce znamená především cosi paradoxního: noc je doba, kdy slunce nesvítí. Běžná logika nám říká, že jde o anomálii: buď je slunce, nebo noc. Mluvíme-li o půlnočním slunci, mluvíme o věci, která neexistuje, nestává se, o zázraku svého druhu. Tato ontologie neexistujícího či toho, co nemá bezprostřední smysl, nás vybízí pomyslet na mýtus: není-li to možné v racionální době, v a-racionální mýtu je možné všechno. Musíme vstoupit do „mytického“ rozměru, abychom to pochopili.